

korslagte over Brystet. „Lad os høre, er der ikke noget nyt at fortælle?“

„Noget nyt? Lad mig se!“ sagde Villing, der sad og rørte samvittighedsfuldt rundt i sit Glas. „Ja, der er det nye, at der har været Møde hos Sogneraadformanden idag.“

„Kalder De det nyt! Fanden heller! Jeg synes saamænd, de holder Møde der hver evige Dag! Bønderbæsterne har jo ikke andet at bestille i vore Dage! Mælken sender de til Andelsmejerierne og Svinene til Fællesslagterierne ... saa kan de saa dejlig gaa hjemme og vigte sig! Nej, det gik anderledes til i de forrige Dage, Brødre!“

„Det skal nok have været Tillidsmændene, som var samlede.“

„Tillidsmændene?“ foer Aggerbølle op. „Skal vi maaske trækkes rundt til politisk Halløj igen! Det er jo ikke mere end otte Dage, siden vi havde Møde her! ... Ja, er det ikke det, jeg siger! Kan man dog ikke ærgre sig Leveren ud af Kroppen, naar man tænker paa, hvad de Hængetryner har lavet sammen her i Landet! Hvordan har de ikke myrdet ... ja, jeg siger myrdet!“ gentog han med hævet og knyttet Haand — „myrdet og begravet den sidste Rest af god gammel dansk Gemytlighed med al deres forbandede Lammebrægen! Det skulde gamle Didrik Jakobsen have vidst! Kan De huske gamle Didrik Jakobsen, Villing? Det var en Stadskarl! Hans store Julegilder, hva' ... med Skinkestege paa to-tre Lispund og Rødkaal og Snaps og gammelt Godtøl og en god Kaffepunsch, der kunde trøste En lidt for Livets Skuffelser og Sorger! ... Og Fastelavnsugen, Villing, hvor vi ikke fik Blund paa Øjet fem Nætter itræk! Det var en Tid at leve i!“

Villing og Frue vekslede vemodige Blikke. Ogsaa hos dem vakte Aggerbølles Ord kære Erindringer. Det var nemlig i deres Butik, at saa mange af de omtalte gode Sager var bleven købt, og det havde hørt til deres Samlivs lykkeligste Øjeblikke, naar de om Aftenen efter et saadant Gildelag, hvor undertiden over hundrede Personer havde spist og drukket tæt, satte sig sammen i Sofaen over den store Hovedbog og med en ny Staalpen ud-